

Діяльнісний критерій передбачає наявність діяльності по здійсненню здорового способу життя. Цей критерій оцінює те, наскільки основні положення здорового способу життя реалізуються в поведінці, звичках і діях дітей.

Крім того, ми вважаємо, необхідно виділити емоційно-вольовий критерій, так як емоційно-вольова сфера відіграє дуже важливу роль у формуванні здорового способу життя. Рівень щодо даного критерію, визначається тим, наскільки переважають позитивні емоції під час занять і заходів, при виконанні норм і правил здорового способу життя, які вольові зусилля прикладає школяр при виконанні таких дій, наскільки така поведінка стала для нього ціннісною [5, с. 47].

Особливо велику увагу в школі потрібно приділяти оздоровчій роботі. Принцип оздоровчої роботи полягає в організації фізичного виховання, і зокрема занять фізичними вправами, таким чином, щоб вони сприяли профілактиці захворювань учнів, зміцненню їх здоров'я. В ході фізичного виховання слід забезпечувати таке поєднання роз'яснювальної, виховної роботи і різних форм практичних занять фізичними вправами, при якому фізична культура стає усвідомленим обов'язковим компонентом режиму для школяр [1, с. 206].

Список використаних джерел:

1. Брехман И. И. Валеология – наука о здоровье. – М. : Физкультура и спорт, 1990. – 206 с.
2. Булич Є. Г., Муравов І. В. Валеологія. Теоретичні основи валеології: Навчальний посібник. – К. : ІЗМН, 1997. – 224 с.
3. Ведмеденко Б. Ф. Теоретичні основи і практика виховання молоді засобами фізичної культури / Б. Ф. Ведмеденко. – Київ, 1993. – 33 с.
4. Демінська Л. О. Оздоровча фізична культура в системі загальноосвітньої школи / Л. О. Демінська // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту: наукова монографія за ред. проф. Єрмакова С. С. – Харків : ХДАДМ (ХХІІ), 2006. – № 10. – С. 90–92.
5. Новосельський В. Ф. Фізична культура і здоров'я школярів / В. Ф. Новосельський. – Київ: Знання. 1984. – С. 47–48.

Анна Мельник

Науковий керівник: к. е. н. Осьмьоркіна Н. М.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНІ ЗАСАДИ РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Питання обґрунтування та забезпечення ефективної туристичної діяльності в Україні, розробки організаційно-економічних засад господарювання та управління туристичними підприємствами в умовах

конкурентного ринкового середовища є досить актуальними. Пріоритетна роль організації та управління розвитком туристичних підприємств, їх державна підтримка та регулювання визначаються вимогами національної економічної політики щодо соціально-економічної гармонізації регіонів у напрямі посилення соціальної та екологічної направленості, активізації підприємництва та приватної ініціативи, формування середнього класу та покращення умов життя населення, розвитку нових видів діяльності та модернізації існуючих. Це буде сприяти також підвищенню продуктивної зайнятості населення, формування конкурентоспроможної національної економіки в цілому [1, с. 220].

Важливими складниками організаційно-економічних засад діяльності туристичних підприємств є наступні:

– інституційні та нормативно-правові складові функціонування туристичних підприємств. розробляються і впроваджуються центральними та місцевими органами влади, галузевими структурами, громадськими організаціями і передбачають загальну організацію та правову регламентацію туристичної діяльності, створення сприятливого нормативно-правового поля для всіх суб'єктів рекреаційно-туристичного комплексу.

Відповідної роботи потребують більшість регіонів країни, враховуючи їх соціально-економічні особливості, господарську спеціалізацію та туристичну специфіку [2, с. 253].

– Податкові інструменти. Передбачають оптимізацію кількості та величини податків для підприємств туристично-рекреаційної сфери, надання податкових пільг під конкретні проекти, які спрямовані на розв'язання регіональних і соціальних проблем, при приватному інвестуванні у туристичну діяльність.

– Державно-адміністративні важелі управління ринковою моделлю господарювання з елементами державного регулювання розвитку та активізації сфери туризму на загальнодержавному та регіональному рівнях відіграє велику роль в організації та управлінні туристичних підприємств.

З підвищенням значення туристичної діяльності в економіці країни, посилення конкуренції на міжнародному ринку туристичних послуг участь держави в управлінні туристичною галуззю повинна зростати. В Україні туризм визнано однією з ключових галузей національної економіки, що регламентовано у низці нормативно-правових документів. Сучасні умови розвитку світової глобалізованої економіки вимагають особливих підходів визначення структури їх організаційного забезпечення.

Для України, на сучасному етапі ринкових перетворень, необхідність формування конструктивної туристичної політики набуває дедалі більшої актуальності [3].

Отже, у теорії та практиці господарювання та надання послуг організація діяльності туристичних підприємств має велике соціально-економічне значення. Основними складниками організаційно-економічних засад їх функціонування визначені: інституційно та нормативно-правові

складові, фінансово-кредитні елементи, податкові інструменти, державно-адміністративні важелі. Для підвищення ефективності та конкурентоспроможності туристично-рекреаційної діяльності особливе значення має удосконалення фінансово-кредитних та податкових інструментів з метою активізації підприємництва та збільшення капіталізації туристичних підприємств, у тому числі, на міжнародному ринку туристичних послуг, зниження собівартості та підвищення якості туристичного продукту, зростання фінансово-економічної стійкості та дохідності суб'єктів господарювання у туризмі.

Список використаних джерел:

1. Сарапіна О. А. Еколого-економічні напрями підвищення якості послуг в рекреаційній зоні / О. А. Сарапіна, Т. А. Пінчук // Таврійський науковий вісник: Збірник наукових праць. – Херсон: ХДАУ, 2007. – Вип. 49. – С. 219–227.
2. Ігнатенко М. М. Проблеми та перспективи розвитку сільського туризму в Україні / М. М. Ігнатенко // Науковий вісник Львівського національного університету ветеринарної медицини та біотехнологій ім. С. З. Гжицького. – Серія «Економічні науки». – Т. 12, № 1 (43). – Львів, 2013. – С. 252–255.
3. Концепція розвитку туризму і курортів в Україні [Електронний ресурс]: проект. – Режим доступу : <http://tourism.gov.ua/doc.aspx?id=411>.

Dorota Mętrak

Научный руководитель:

доктор габилитованный, проф., Ева Куля

ZNACZENIE DZIAŁAŃ PEDAGOGICZNYCH DLA ROZWOJU CZŁOWIEKA

Efektom działań pedagogicznych w pracy wychowawczej są pożądane dla rozwoju zmiany w osobowości dziecka, a nakładem są wszelkie zabiegi czynione dla uzyskania tych zmian. Jest to ogół oddziaływania, zmienianie i rozwijanie zdolności człowieka [14, s.11]. Bogusław Milerski twierdzi, że (...) *pojęcie edukacji, obejmując zarówno procesy nauczania, jak i wychowania, odnosi się do ogółu oddziaływań służących formowaniu całości kształtu zdolności życiowych (...) [8, s.274].* Głównym procesem w praktyce edukacyjnej jest wychowanie. Jego celem jest świadome oddziaływanie służące wywołaniu zmian rozwojowych w kontekście zdolności życiowych człowieka i funkcjonowania jego osobowości. Oddziaływania te mogą być instytucjonalne, indywidualne, systematyczne i niesystematyczne, przygodne, zaplanowane, świadome lub nieświadome, itp. Stefan Kunowski wyróżnił cztery składowe wychowania: wychowanie kojarzone z oddziaływaniem wychowawców na wychowanków, wychowanie będące procesem samorozwoju związanego z